

Arrest

nr. 301 703 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op ongekende datum het Schengengebied.

1.2. Op 26 oktober 2022 leggen verzoeker en een Nederlandse vrouw bij de stad Oudenaarde een verklaring van wettelijke samenwoning af. De registratie van deze verklaring wordt uitgesteld voor verder onderzoek.

1.3. Na negatief advies van het parket beslist de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand op 10 mei 2023 tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning in de registers, omdat deze niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. In dit verband is actueel nog een procedure hangende bij de bevoegde rechtbank van eerste aanleg.

1.4. Op 26 oktober 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt verzoeker op 29 november 2023 ter kennis gebracht.

1.5. Op 8 februari 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit bevel gaat ook gepaard met een inreisverbod voor twee jaar. Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. Ambtshalve merkt de Raad allereerst op dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

2.2. Nog ambtshalve wijst de Raad erop dat de huidige vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig is ingesteld.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de akte van kennisgeving ook uitdrukkelijk wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoeker reeds op 26 oktober 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Dit bevel werd verzoeker op 29 november 2023 ter kennis gebracht. Het thans bestreden bevel is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoeker beschikte derhalve, overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid juncto artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Op basis van de bij de Raad voorliggende stukken blijkt verder dat het bestreden bevel, net als het hiermee gepaard gaande inreisverbod, verzoeker ter kennis werd gebracht op 8 februari 2024. Verzoeker stelt verkeerdelijk dat hij pas op 9 februari 2024 in kennis werd gesteld van deze beslissing(en). Hij steunt zich hiervoor op de datum die de medewerker van het gesloten centrum heeft vermeld op de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, maar gaat eraan voorbij dat deze akte van kennisgeving duidelijk vermeldt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing aan verzoeker gebeurde door een hoofdinspecteur van de lokale politie van de politiezone Vlaamse Ardennen en dit reeds plaatsvond op 8 februari 2024. Het gegeven dat verzoeker pas daags na de betekening van de bestreden beslissing door de politie kon worden overgebracht naar het gesloten centrum, nu – zoals dit blijkt uit een in het

administratief dossier vervat bericht van diezelfde hoofdinspecteur – een aankomst na 18u in dit centrum niet meer mogelijk was, vermag er geen afbreuk aan te doen dat verzoeker wel degelijk reeds op 8 februari 2024 in kennis werd gesteld van het bestreden bevel. Dit volgt trouwens ook zeer duidelijk uit de kennisgeving van het inreisverbod op dezelfde datum.

De beroepstermijn nam bijgevolg, overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, een aanvang op vrijdag 9 februari 2024 en verzoeker beschikte dus tot en met dinsdag 13 februari 2024 om een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 14 februari 2024 bij de Raad ingediend. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Ter terechtzitting werd de laattijdigheid van de vordering in het debat gebracht. Verzoeker meent dat de datum van overbrenging naar het gesloten centrum dient te gelden, maar gelet op wat voorafgaat kan dit standpunt niet worden bijgetreden.

De Raad benadrukt dat de beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet van openbare orde zijn en strikt moeten worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting brengt verzoeker echter een reden van overmacht naar voor.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend. Deze vordering is bijgevolg onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,
K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS